

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **JUDr. P. B.**, zastoupen JUDr. Jiřím Veselým, advokátem se sídlem U družstva Ideál 1517/5, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 27. 1. 2009, č. j. 59 Ca 102/2008 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 27. 1. 2009, č. j. 59 Ca 102/2008 – 35, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 7. 7. 2008, sp. zn. OÚPSŘ 133/2008-328-rozh., jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu v Semilech, stavebního úřadu ze dne 25. 2. 2008, zp. zn. SÚ 18/07-Su, a č. j. SÚ/345/08, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby na pozemcích p. č. 742/3 a 743/2 v k. ú. Lhota Komárov, obec Chuchelna. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se nemohl zabývat tvrzeními uplatněnými nově až v replice, protože rozšířit žalobu o další žalobní body lze podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. jen ve lhůtě pro podání žaloby, která uplynula dne 18. 9. 2008. Z podané žaloby je sice patrné, že stěžovatel nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a domáhá se jeho zrušení, ale skutečnostmi uvedenými v žalobě z velké části pouze osvětluje své stanovisko k projednávané věci, aniž by konkretizoval právní důvody, z nichž dovozuje nezákonnost či nicotnost napadeného rozhodnutí. Nejedná se tedy o žalobní body ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. S těmito tvrzeními se proto krajský soud zabývat nemohl. Pokud jde o námitku propojenosti firmy Semstav, spol. s r. o. s osobou, která v daném případě rozhodovala, tj. vedoucí stavebního úřadu P. N., upřesněnou v replice, krajský soud se ztotožnil se závěrem krajského úřadu uvedeným v napadeném rozhodnutí, který námitku podjatosti považoval za nedůvodnou. Krajský úřad nezjistil žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých

by bylo důvodné předpokládat její podjatost, a ani stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti ve svém odvolání neuvedl. K námitce týkající se posudku vypracovaného RNDr. V., který stěžovatel považoval za neseriózní a neobjektivní, krajský soud konstatoval, že stěžovatel ji sice uplatnil již v prvoinstančním řízení o umístění stavby, ale nijak ji nekonkretizoval. Krajský soud se ztotožnil se závěry stavebního úřadu, že RNDr. V. je oprávněná osoba s odbornou způsobilostí udělenou rozhodnutím Ministerstva životního prostředí a není tedy důvod zpochybňovat nestrannost a objektivnost odborného hydrogeologického stanoviska. Pokud měl stěžovatel pochybnosti o nestrannosti a objektivnosti odborného hydrogeologického posouzení, nic mu nebránilo, aby si v průběh řízení zajistil zpracování nového hydrogeologického posouzení jinou oprávněnou osobou. Ke stěžovatelově námitce ohledně probíhající výstavby kanalizačního vedení ke dvěma rodinným domům krajský soud uvedl, že tato byla řádně povolena, a to územním rozhodnutím a stavebním povolením, proti kterým se stěžovatel neodvolal. Krajský soud se touto námitkou zabývat nemohl, protože se týká jiného, již pravomocně skončeného, řízení. Tvrzení stěžovatele, že petice za zastavení spádových pozemků nad vodními zdroji je organizována v souladu se záměry firmy Semstav, spol. s r. o. jejím bývalým dlouholetým spolupracovníkem, je podle názoru krajského soudu bezpředmětné, neboť z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by krajský úřad při svém rozhodování bral uvedenou petici jakkoliv v potaz. Námitku možného znehodnocení a poškození nemovitosti stěžovatele vlivem stavební činnosti a následným provozem na místní komunikaci vedoucí v těsné blízkosti jeho domu a studny, stěžovatel v územním řízení neuplatnil, i když byl v oznámení o jeho zahájení upozorněn, že účastníci řízení mohou své námitky uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě podřadil stěžovatel své stížní námitky důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konkrétně poukázal na to, že námitky proti výstavbě jednoho, případně dvou domů na pozemcích p. č. 743/2 a 742/3 uvedl opakovaně, nikoli až v odvolání na Oznámení ... z 18. 1. 2008. Jednak je vznesl u jednání dne 20. 4. 2007 na Obecním úřadě Chuchelna za účasti vedoucí stavebního úřadu a odboru životního prostředí Městského úřadu Semily, a jednak v Oznámení ... z 15. 10. 2007v řízení ve věci výstavby. Krajský soud se přiklonil k názoru krajského úřadu o umístění navržené stavby v nezastavěném území obce jako bezproblémové, což však odporuje Opatření .... o vymezení zastavěného území Obce Chuchelna č. 104/2007 ze dne 11. 9. 2007. Na výše uvedených pozemcích stěžovatel navrhl zřízení vodního ochranného pásma II. stupně s trvalou stavební uzávěrou, aby byly vodní zdroje ochráněny před možným znehodnocením. Jeho námitka však byla označena jako bezpředmětná, neboť „uvedené pozemky nebyly zařazeny do zastavěného území“. Přesto se má nyní v této lokalitě stavět. Krajský soud se přiklonil k argumentům krajského úřadu, že řádnou přípravu a provádění stavby zajistí zákon č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, který je povinen stavebník respektovat. Stavebník (firma Semstav, spol. s r. o.) však nerespektoval podmínky stavebního úřadu ani při stavbě kanalizační přípojky, na což stěžovatel marně upozorňoval. Krajský úřad ani krajský soud nevěnovaly pozornost některým závažným skutečnostem. V souvislosti s rozhodováním vedoucí odboru stavebního úřadu Městského úřadu Semily P. N. stěžovatel uváděl, že již při rozhodování o umístění stavby a stavebního povolení kabelu NN porušila zákon, což konstatoval krajský úřad (OÚPSŘ50/2008-rozh., str. 4) a rozhodovala ve prospěch firmy Semstav, spol. s r. o. Podle stěžovatele mohla stavby posuzovat ve prospěch této firmy a jejich stavebních aktivit, a to též z důvodu její účasti ve stavební firmě TEKTUM, v. o. s. (jednatelka, přerušení činnosti v letech 2000 - 2004). Stěžovatel opakovaně upozorňoval odpovědné orgány na možný střet zájmů mezi vykonáváním funkce místostarosty Obce Chuchelna M. H. a jeho zájmy ve firmě Semstav, spol. s r. o., kde jsou jednatelem jeho manželka a bratr. Díky tomu, že obec dala k dispozici této firmě obecní pozemek p. č. 545/1 (součást pozemku vodního ochranného pásma I. stupně v bezprostřední blízkosti studny), na němž bylo postaveno kanalizační potrubí, umožnila jí realizovat její komerční projekt. Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že se stěžovatel proti stavbě kanalizační přípojky neodvolal a

akceptoval vysvětlení jednatele firmy Semstav, spol. s r. o. Stěžovatel se v termínu neodvolal díky klamavým, účelovým a záměrně zkreslujícím informacím, které dostal od kompetentních pracovníků Obecního úřadu Chuchelna a Městského úřadu Semily. Tedy, že kanalizační přípojka byla projektována pro 1 až 2 domy. Firma Semstav, spol. s r. o. však od samého začátku hodlá na kanalizační vedení napojit nejméně další dva domy, což může způsobit poškození přípojky a propouštění odpadních vod do ochranného pásma I. stupně, ve kterém je vedena. Stěžovatel opakovaně upozorňoval Městský úřad Semily na způsob uložení kanalizačního vedení bez jakékoliv izolace v trvale podmáčené půdě s povrchovými prameny vody. Krajský soud nepřihlédl k jeho argumentům o zcela zřejmém propojení funkcionářů Obecního úřadu Chuchelna s firmou Semstav, spol. s r. o. Výstavba kabelu NN je vydávána za veřejný zájem, odporuje však opět projektu, neboť první dva domy mají být napojeny ze stávající trafostanice v centru obce Komárov. Tuto skutečnost musel akceptovat krajský úřad a rozhodnutí o umístění stavby zrušil. Za veřejný zájem je ze strany funkcionářů Obecního úřadu Chuchelna vydáváno i zprovoznění staré vozové komunikace č. 764, což z hlediska přístupu k novostavbám neodpovídá projektu. Na jednání dne 20. 4. 2008 použil argument o zprovoznění této cesty vedoucí těsně kolem domu stěžovatele místostarosta Obce Chuchelna M. H. v souvislosti se stavebním projektem firmy Semstav, spol. s r. o., jako formu nátlaku vůči stěžovateli. Také záměrné poškození krytu studny a znehodnocení pitné vody naházenými předměty nebo opakované anonymní telefonáty (více než 70) patří k zastrašovací a nátlakovým akcím, aby stěžovatel nebránil výstavbě. Krajský soud přejal argumenty krajského úřadu a stavebníka, aniž vzal v potaz námitky stěžovatele ohledně trvalého znehodnocení vodního zdroje obce Komárov a jeho studny soukromou, ryze komerční výstavbou a následným užíváním novostaveb, komunikací a pozemků. Odborný posudek RNDr. P. a Ing. G. z České inspekce životního prostředí tuto možnost připouští a shledává výstavbu v těsné blízkosti vodního zdroje pro obec Komárov jako riskantní. Podle názoru stěžovatele odbor životního prostředí Městského úřadu Semily a krajský úřad neplní svou povinnost chránit vodní zdroje a umožňují výstavbu v lokalitě, kde vodní zdroj má kolísavou a nespolehlivou vydatnost. Krajský soud a krajský úřad akceptovaly argumenty z odborného posudku RNDr. V., že kanalizační přípojka se jeví jako nejlepší řešení pro odvod odpadních vod. V posudku však není brána v úvahu skutečnost, že septiky novostaveb budou také vyváženy, což představuje značné riziko. Krajský soud v napadeném rozsudku cituje z napadeného rozhodnutí, že „vzdálenost 20 metrů mezi oběma objekty takové zásadní ovlivnění téměř vylučuje“. Stěžovatel s tímto argumentem zásadně nesouhlasil, neboť projektovaný dům se nachází v terénním navýšení (cca 4 m) nad jeho nemovitostí, stejně jako 2 septiky a splašková kanalizace bude vedena přímo nad jeho studnou (3 m) a může podle něj nevratně ovlivnit kvalitu vody (jedná se o povrchovou vodu, hloubka studny 3 m). Argument vedoucí odboru stavebního úřadu Městského úřadu Semily P. N., že podle hygienických norem musí stačit 3 hodiny slunečního svitu, nemůže stěžovatel také akceptovat. Krajský soud se přiklonil na stranu krajského úřadu, který nejednal nestranně, neboť podle jeho informací se zástupci firmy Semstav, spol. s r. o. účastnili jednání na odboru rozvoje venkova, zemědělství a životního prostředí tohoto úřadu, přičemž stěžovatel přizván nebyl a ani nebyl informován. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasací stížnosti uvedl, že ve věci o umístění rodinného domu, včetně přípojek inženýrských sítí a přístupu na pozemky p. č. 742/3 a 743/2 v k. ú. Lhota Komárov, obec Chuchelna, krajský soud v odůvodnění svého rozsudku podrobně rozvedl důvody zamítnutí žaloby. Krajský úřad se s tímto výrokem, včetně jeho odůvodnění, plně ztotožňuje a na rozdíl od stěžovatele je toho názoru, že krajský soud pro své rozhodnutí vycházel z obsahu spisů, kterými se podrobně zabýval, o čemž ostatně svědčí skutečnosti podrobně uvedené v odůvodnění, a proto nezbyvá než konstatovat, že jeho výrok koresponduje jednak s obsahem stěžovatelem podané žaloby, ale rovněž s obsahem spisu, resp. z listin, v něm založených. Krajský úřad je toho názoru, že jím vydané rozhodnutí o odvolání, včetně

stavebním úřadem vydaného územního rozhodnutí, bylo vydáno v souladu jak se zákonem č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tak se zákonem č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kdy výroky obou správních orgánů je nutné hodnotit za jednoznačné, srozumitelné a určité. Pokud jde o skutečnosti uvedené u obou odůvodnění, pak tyto mají rovněž oporu ve spisech, a proto se nelze ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že tomu tak není. Rovněž je nutné odmítnout tvrzení stěžovatele zpochybňující nezaujatost jak správních orgánů, tak krajského soudu. Krajský úřad při svém rozhodování dbal všech zásad zakotvených ve správním řádu, zejména zásadu rovného procesního postavení účastníků řízení, zakotvenou v ust. § 7 citovaného zákona, která spočívá v tom, že správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestraně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou. Jak stavební úřad, tak posléze krajský úřad toto rovné procesní postavení všem účastníkům v řízení o předmětné stavbě přiznal a tuto skutečnost lze ověřit z listin založených ve správních spisech. Stěžovatelem tvrzený opak jím nebyl doložen, a proto je jeho tvrzení nutné pokládat za irrelevantní. Ostatně jak krajský soud v odůvodnění rozsudku na str. 4 uvedl, přesto, že stěžovatel s manželkou uplatnil námitku podjatosti až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, takže lze mít pochybnost o její včasnosti, krajský úřad se jí zabýval a přezkoumal, zda není věcně důvodná. Protože však v rámci jejího posouzení nezjistil žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo důvodné předpokládat podjatost vedoucí stavebního úřadu, když ani stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti ve svém odvolání neuvedl, bez dalšího tuto námitku odmítl. S ohledem na uvedené krajský úřad navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud především považuje za nutné poukázat na svou ustálenou judikaturu, která se týká formulace kasačních, příp. žalobních, námitek. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 – 43, uplatní-li stěžovatel v kasační stížnosti důvody spočívající v citaci ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v tomto ustanovení. V rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 – 37, Nejvyšší správní soud uvedl, že „Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námítka obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.“ Podle usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, není důvodem kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel pouze zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil. Rovněž podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 488/2005, líčení skutkových okolností nemůže být jen typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč

se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Tvrzení stěžovatele, že námitky proti výstavbě jednoho, případně dvou domů na pozemcích p. č. 743/2 a 742/3 uplatnil opakovaně, a nikoli až v odvolání ze dne 18. 1. 2008 (správně ze dne 28. 1. 2008 – pozn. NSS), není stížní námitkou, neboť neobsahuje tvrzení, v čem spatřuje konkrétní pochybení správních orgánů či krajského soudu.

Totéž platí v plném rozsahu i pro další tvrzení stěžovatele, že „Krajský soud se přiklonil k argumentům žalovaného, že řádnou přípravu a provádění stavby zajistí zákon č. 183/2006 Sb., který je povinen stavebník respektovat.“

Stížní námitkou, že se krajský soud přiklonil k názoru krajského úřadu o umístění navrhované stavby v nezastavěném území obce jako bezproblémové, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť nebyla obsažena v žalobě. Z tohoto důvodu je ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, protože ji stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Další stížní námitka, že krajský úřad i krajský soud nevěnovaly pozornost tomu, že vedoucí obvodního stavebního úřadu Městského úřadu Semily P. N. při rozhodování o umístění stavby a stavebního povolení kabelu NN porušila zákon a rozhodovala ve prospěch firmy Semstav, spol. s r. o. a že mohla i další stavby v dané lokalitě posuzovat ve prospěch této firmy, je nedůvodná. Otázkou podjatosti vedoucí obvodního stavebního úřadu Městského úřadu Semily P. N. se zabýval jak krajský úřad ve svém rozhodnutí (str. 6), tak i krajský soud v odůvodnění rozsudku. Stěžovatel v průběhu správního řízení nekonkretizoval důvod podjatosti P. N., neuvedl žádný konkrétní zájem této pracovnice na výsledku řízení, pro který by bylo možné pochybovat o její nepodjatosti a rovněž krajský úřad jako odvolací orgán neshledal důvody, pro které by bylo možno pochybovat o její nepodjatosti. Podle názoru Nejvyššího správního soudu pouhé tvrzení stěžovatele, že při rozhodování v jiném správním řízení ve věci umístění stavby a stavebního povolení kabelu NN, byl údajně porušen zákon, nemůže být ve smyslu ust. § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, důvodem svědčícím o podjatosti P. Neumannové.

Rovněž tak i stížní námitku týkající se možného střetu zájmů mezi vykonáváním funkce místostarosty Obce Chuchelna M. H. a jeho vazby na firmu Semstav, spol. s r. o., v níž jsou jednateli jeho manželka a bratr, posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. V daném případě rozhodoval ve věci podle ust. § 13 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jako příslušný správní orgán Městský úřad Semily, obvodní stavební úřad, a nikoliv Obecní úřad Chuchelna.

Tvrzením stěžovatele, že proti stavbě kanalizační přípojky se neodvolal kvůli klamavým, účelovým a záměrně zkreslujícím informacím, které dostal od kompetentních pracovníků Obecního úřadu Chuchelna a Městského úřadu Semily, se nemohl Nejvyšší správní soud zabývat, neboť se týká jiných, pravomocně skončených, správních řízení, v nichž bylo rozhodnuto o umístění, a poté o povolení, uvedené stavby.

Namítal-li stěžovatel, že výstavba kabelu NN a zprovoznění staré vozové komunikace č. 764 neodpovídá projektu a že zprovoznění této cesty vedoucí těsně kolem jeho domu je formou nátlaku vůči němu, je toto tvrzení v dané věci irelevantní, neboť se nevztahuje k řízení o umístění stavby „Rodinný dům, přípojky inž. sítí – vodovodní, elektro, kanalizační, biologický septik s filtrem a přístup“ na pozemcích p. č. 742/3 a 743/2 v k. ú. Lhota Komárov, obec Chuchelna.

Stížní námitkou, že krajský soud přejal argumenty krajského úřadu a stavebníka, aniž vzal v potaz námitky stěžovatele ohledně trvalého znehodnocení vodního zdroje obce Komárov a jeho studny soukromou, ryze komerční výstavbou a následným užíváním novostaveb, komunikací a pozemků, což připouští odborný posudek RNDr. P. a Ing. G. z České inspekce životního prostředí, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť nebyla obsažena v žalobě. Z tohoto důvodu je ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, protože ji stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Stěžovatel také namítal, že krajský soud a krajský úřad akceptovaly argumenty z odborného posudku RNDr. V., že kanalizační přípojka se jeví jako nejlepší řešení pro odvod odpadních vod, ačkoliv v tomto posudku není brána v úvahu skutečnost, že septiky novostaveb budou také vyváženy, což představuje značné riziko. Ze správního spisu vyplývá, že v průběhu řízení o umístění stavby bylo spolu návrhem na zahájení řízení předloženo stanovisko RNDr. V. podle objednávky firmy Semstav, spol. s r. o. k výstavě rodinných domů na pozemcích p. č. 743/2 a 547/1 s ohledem na vodní zdroje na těchto parcelách. Z námitky stěžovatele však není jednak zřejmé, zda brojí proti tomuto stanovisku, když hovoří o odborném posudku RNDr. V. a jednak neuvádí nic konkrétního ve vztahu k tomu stanovisku. Rovněž v žalobě stěžovatel pouze obecně uvedl, že hydrogeologický posudek považuje za neseriózní a že zpochybňuje jeho objektivitu. Za této situace nelze závěrům krajského soudu vysloveným v napadeném rozsudku nic vytýkat

Stížní námitkou, že krajský úřad nejednal nestranně, neboť zástupci firmy Semstav, spol. s r. o. se účastnili jednání na odboru rozvoje venkova, zemědělství a životního prostředí tohoto úřadu a stěžovatel přizván nebyl, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť nebyla obsažena v žalobě. Z tohoto důvodu je ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, protože ji stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel spolu s kasační stížností podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má zato, že rozhodnutím ve věci bez zbytečného odkladu odpadl důvod pro rozhodování o odkladném účinku.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu